SURF MAGAZINE

PRIJSVRAAG:
MAAK NU KANS OP EEN NEILPRYDE ZONE!

INTERVIEWS
BJÖRN DUNKERBECK
PETER VOLWATER
BARRY SPANIER

REPORTS
TAHITI & HIHO

TECHNIEK
HOE START IK MET MIJN SHORTBOARD, SINGLE, TWIN, TRI OF QUAD VIN?

SURF MAGAZINE - NR. 2 - MEI 2010 LOSSE VERKOOP NL & BELGIË € 5,50

WWW.EXTREMESPORTSMAGAZINES.NL

BP 8 710966 014998 01002

De droom van elke windsurfer

Tekst & fotografie: **Christian Hafer** Vertaling: **Jelle Steenbeek / Surf Magazine**

Veel windsurfers hebben wel eens gehoord van de bekende HIHO Race, maar slechts weinigen hebben ooit meegedaan. Vreemd, tenminste als je het concept van deze andere soort van competitie beter onder de loep neemt. Plaats jezelf in de Cariben vol eenzame eilanden, fantastische stranden, keiharde raceactie in constante tradewinds, wilde feesten en een combinatie van zeilen en windsurfen. Wat kan een windsurfer zich nog meer wensen? Met eerder genoemde reeds bewezen combinatie vierde de Highland Spring HIHO 2009 zijn 25ste happening. Genoeg munitie om ons te doen besluiten af te reizen naar dit spektakel.

Treasure Island, Dead Chest Island, Bitter End, Sir Francis Drake Channel, ... al deze namen verhalen over de ruige historie van deze regio. De Britse Virgin Islands, een cluster van zo'n zestig eilanden, was een El Dorado voor piraten in vervlogen tijden. Met hun verborgen baaien waren dit de ideale schuilplaatsen voor zeerovers, wachtend op Spaanse galjoenen die vaak tot de nok toe met goud gevuld vanaf de nieuwe wereld (Amerika) kwamen. Eind juni vormde zich in de Moorings Charter Base op Tortola een vloot die zelfs de Spaanse Armada angst zou aanjagen. De vloot bestond uit achttien boten in totaal, vooral catamarans tussen 40 en 47 voet, dit keer niet geladen met gestolen Inca goud maar windsurfgear en proviand (vooral van het alcoholische soort). De driehonderd jaar oude traditie van het dagelijkse rum rantsoen van de Koninklijke Britse Marine werd heringevoerd, niet alleen door de Koninklijke Marine die zelf in groten getale meedeed aan het event, maar het werd ook strikt gevolgd door alle surfers tijdens dit event. Net als in veel piratenfilms, is ook hier een mix van nationaliteiten aan boord van de, onder de Jolly Roger (piratenvlag) varende schepen. Nationaliteiten die het, zoals zal blijken, net als toen erg zwaar kregen te verduren tijdens

"THE BLACK PEARL? YEAH, I HEARD THOSE STORIES. FOR TEN YEARS THEY HAVE BEEN LOOTING SHIPS AND SETTLEMENTS. AND THEY NEVER LEAVE A LIVING SOUL BEHIND. NO SURVIVORS? HMM, I WONDER WHO TELLS THE STORIES THEN."

deze trip. Op onze boot was een mix van culturen aanwezig, ongeveer een afgeleide van de verdeling gelukszoekers die op dit evenement afkwam. Onze schipper, Marley, een volbloed rastafari die normaal op een vissersboot werkte, stond aan het roer. Een vakman die de eilanden op zijn duimpje kende en altijd on-the-spot ankerde.

VIRGIN ISLANDS

Gabriel was een trotse ambassadeur van de Virgin Islands, woonachtig op Prickly Pear Island; een klein eilandje in de North Sound. Hij woont daar alleen met zijn moeder, waarmee hij een bar runt voor passerende schepen. We vragen ons nog steeds af wat hij bedoelde toen hij aankondigde dat hij het na het event druk zou krijgen met de inventarisatie op het eiland. Laten we hopen dat alle schildpadden en zandkorrels in elk geval geteld en genummerd zijn.

Nat, die de crew compleet maakt, hoefde geen transitvluchten of bagagerestricties te doorstaan. Hij pakte simpelweg zijn backpack en zeilde zijn formulagear vanaf zijn thuisbasis St. Thomas, US Virgin Islands, naar Tortola. Zoveel geluk als hij op de weg hier heen had, zoveel pech had hij tijdens de competitie, waar hij bijna alles brak wat hij kon breken aan equipement. Maar laten we ons op de race concentreren, ook wel de officiële reden van de Highland Spring HIHO. Racen hier is echt uniek! Je knalt dwars door de groep eilanden in een soort downwinder met een uiteindelijke finish op het strand. De hele vloot zeilde naar Tortola naar de North Sound, naast het beruchte Bitter End Yacht Club. Een goede naam voor een plek om een race starten! De naam slaat op deze laatste stop van de Yachtsmen hier voor het verlaten van de BVI's (British Virgin Islands) op weg terug. Het bittere einde van een goede tijd dus.

Voor ons is het echter de start. We starten met een groots diner op een klein eiland, Saba Rock genaamd, net groot genoeg om een bar te huisvesten. Vervolgens is het de dag van de beruchte Anegada Race, de race naar een afgelegen eiland dat met het blote oog nauwelijks is waar te nemen vanwege haar geringe omvang. De boten varen in colonne mee om ons de weg te wijzen. Vanaf de start varen we dus voor ons gevoel rechtstreeks de Caribische zee op. Helaas zijn er geen boten om ons de ondiepe riffen door te loodsen vlakbij het strand. Resulterend in enkele spectaculaire crashes van sommige riders. Tegen etenstijd zijn de crashes al weer vergeten, en biedt het Anegada Reef Hotel ons een podium voor een prachtige tropische nacht. We dansen blootsvoets in zacht zand en genieten van de beste kreeft denkbaar. De eerste feestnacht is een feit en we moesten er nog zoveel. Midden in de menigte

FACTS

Hoe kom je er:
Air France (www.airfrance.de) van Parijs naar St. Marteen, vanaf daar met LIAT (www.liat.com) naar Tortola. Windsurfinggear alleen mogelijk naar St Marteen met Air France! www.britishvirginislands.de

Spot-info:
Constante tradewinden van 12 tot 15 knopen, vlak meest beschut warm water.

Race-info:
Check: www.go-hiho.com
Of vraag: racebvi@surfbvi.com

'WAS HET EEN DROOM, OF REALITEIT? CAPTAIN JACK SPARROW WOULD HAVE LOVED IT!'

stuitten we op een mogelijke afstammeling van Jack Sparrow. Ed Sparrow, CEO van de hoofdsponsor Highland Spring Water. Hij kwam helemaal uit Schotland om het gebeuren mee te maken en laat zien nog over het nodige piratenbloed te beschikken. De volgende ochtend verschijnen er veel slaperige gezichten bij de skippersmeeting. Iedereen is blij om te horen dat het volgende punt op de agenda een zeilrace is van Anegada terug naar Virgin Gorda. Toch heeft iedereen bij het vallen van het startschot zijn competitiegevoel weer terug en de boten gaan er strak getrimd vandoor. Zelfs het dumpen van overtollige ballast wordt serieus overwogen. Iedereen bestempelde de rumvoorraad echter niet als ballast maar als eerste levensbehoefte. Ambitie was echter ver te zoeken, en maakte plaats voor verbazing, bij aankomst op The Baths, een strand op Virgin Gorda. Een echt Caribisch ansichtkaarteiland. Voor ons niet alleen een fantastische achtergrond voor onze lunch in de palmenschaduw, maar ook de plek van de start van de tweede windsurfrace. Een fantastische downwinder naar Trellis Bay.

DOWNWINDER

Op een kleine rots in Trellis Bay is het zogenaamde Last Resort, een bar die een perfecte locatie vormt voor een traditioneel piratenfeest. Moeilijk te geloven hoeveel moeite er aan sommige kostuums is besteed, terwijl anderen er normaal al uitzien als piraat. Het gerucht gaat dat bijna iedereen die nacht weer heelhuids bij zijn boot aankomt. Gelukkig voor de achterblijvers is de skippersmeeting weer in dezelfde bar de volgende dag. Trellis Bay naar Deadchest. Een aardige afstand zigzaggend over het Sir Francis Drake Channel naar een filmsetfinish op de verweerde rotsen van Deadchest Island. De legende gaat dat Pirat Blackbeard hier vijftien van zijn boekaniers achterliet met een doodskist en een voorraad rum. Wij vonden hier echter slechts een heerlijke lunch, pal aan het strand, voordat we voor anker gingen bij Peter Island. Met de flonkerende lichten van Tortola op de achtergrond, de tropische geluiden van Peter Island en Gabriels reggae cd die 24/7 op staat, was dit zeker een van de meest relaxte nachten op onze boot. Een nacht gevuld met lange sterke verhalen en een boot gevuld met lege rumflessen.
In de daaropvolgende dagen wisselen hoogtepunten zich af. Kleine en nog kleinere eilanden, veertien perfecte stranden in zeven dagen, een berg racen in ongelooflijke condities. In principe aquacamping met perfecte catering, de enige manier om deze routine vol te houden zonder te gaan muiten. Op een dag stonden we weer op de Moorings Charter Base, en was de race voorbij. De prijzen werden uitgereikt in de bar van de Charter Base. Naast dat de winnaars werden beloond, gingen er ook enkele speciale prijzen uit. Zoals the grief of the reef voor de meest spectaculaire crash op de verraderlijke riffen. Het eindfeest duurde vervolgens tot laat in de volgende ochtend en tot ver voorbij onze herinnering.

"All hands on deck, you lame dogs! Get to the winches! Get up the sails and bring the boat to the wind! And bring me to the horizion. Nanana nanana nanana nana. We are evil villainous, empty your tankards pirats, joho!"

Wij bedanken Andy Morel, Air France, Liat en de British Virgin Islands Touristboard voor hun voortreffelijke ondersteuning!